

“45”

ÂDEM NÂME

MELİH HÜZNİ ULUĞ
KIZILKEÇİLİ

T.B.M.M. E.BAŞMÜTERCİMİ

Ankara
1960

“Her hakkı saklıdır, yazarından yazılı izin alınmadan
alıntı yapıp; yayımlanamaz, kullanılamaz.”

Copyright © ULUĞ KIZILKEÇİLİ

Copyright © www.ondokuz.gen.tr

Copyrihgt©2000.www.ondokuz.gen.t

Copyright©2001.www.ondokuzbiz.com

Copyright©2001.www.19muhammedali.com

Gözle olmaz, özle gel bak sûret.i mâkûsuma;
İsm.i Azam nakşolunmuş Fıtrat.ı kâmûsuma!
Bî.mekânken «Hak» dı ismim! zî.mekânken oldu hâk!
Nûr.u aşk.ı Ehl.i Beyttir renk veren Fânûsuma!

Edremî ; 26/2/1951

İçindekiler

ÖNSÖZ	7
- KİTAB-I KÂİNATA BİR NAZAR -	9
- DEDEME -.....	11
FATİHA SÛRESİ.....	12
- ADEM NÂME -	13
MUSTAFA HÜZNÎ'den "ULUĞ"a.....	14
KÂİRE	18
BEŞER ve ÂDEM	19
ALLAH ve MECZUP	20
FİTRAT NÂME	21
HACI BEKTÂŞ-I VELÎ'YE !.....	25
MEVLÂNA	27
Türkçesi :.....	27
MEVLÂNA	27
BEYÎT	27
HÎLÂEET NÂME	28
- BİR Şİİ'NİN MACERASI -	30
- İSMET NÂME -	32
RUBAİ - 1.....	34
RUBAİ - 2.....	34

6 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

RÜBÂİ - 3.....	34
RÜBÂİ - 4.....	34
FERYATLAR.....	35
KAFİR NÂME	39
MAHATMA GANDİ'NİN -AZİZ RÛHUNA-	40
- BİR TERZİ ARKADAŞA -	41
- MEHMETÇİĞİN DÜĞÜNÜ -	42
İLÂHİ ÂŞK	49
ESRARENGİZ BİR ADAM	50
SEVGİLİ ANNECİĞİME	53
BİR MECZUBUN VASIYETNÂMESİ	55
-İHLAS SURESİ-	60

ÖNSÖZ

*Dedem “ÂLÎ FEYZULLAH KIZILKEÇİLİ”nin
Azîz Rûhuna*

– Tahdis-i Nimet ve Arz-ı Şükran –

Muhtevâsı unvânından, unvânı muhtevâsından utanan şu zavallı <Hakîkat Bestesi> Elest Bezminin o muhteşem konserinden sağır bir bestakârın duyabildiği akortsuz seslerin perişan notalarından vücûda gelmiş olup, ancak gökte okunan nuranî bir kitabın yerde yazılmış karanlık bir önsözü ve yerde oynanan bir ilâhi fâcianın gökte çizilmiş bir karikatürü gibi sırtıttığından size ithaf etmekten hicap duyarım !

Yegâne beşeri imtiyâzı dünyânın ıztırap sofrasından “EHL-İ BEYT”in binde biri kadar nasîb almış olmaktan ibaret bir “Meczûb”un uykusuzluktan kanlanmış gözlerinden bir beyaz satha damlamış şu siyah tahassür incilerini size îade edebilmek muhakkak ki ilâhi sirkatımın bir kefâreti ve belki de beşerî esâretimin ümitsiz bir fidye-i necâtı olurdu !

Emin olunuz ! Vuslata müştâk şu kırık kalem bir gaflet anında arza müteveccih sürçmesiyle aşkımızın nikâhından boş düşmüş olsa da izdivaç kütüğünün musaffâ kalmış tek şahîdesine eşinin “ÂLÎ” ismini tekrâr yazıncaya kadar Feyzînin o dâima bakir “Fena noktası” hokkasına banmaya Semavî bie zâni olarak devam edecektir !

8 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Artık bu ahd-ü-peymânımın ışığında aşağıdaki manzûm feryâdın hayâtımın fahri ve memâtımın şerhi gibi değil midir Habîbim ?

Mustafa Hüznî Uluğ KIZILKEÇİLİ

Ankara : 16/2/1960

9 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

- KİTAB-I KÂİNATA BİR NAZAR -

Göz açıp ibret ile gör feleğin çemberini ;
Hilkatin cümle şüûnun oku aç defterini ;
Sâha-i ceng-ü cidâlin şu büyük mahşerini ;
Arıyor hepsi tefevvuk bileyip hançerini ;
Döküyor kanını haksız, kesiyor birbirini,
Çeviren fitne fesat hep feleğin mihferini,

*

Oluyor sâlik-i âmâli harîsâne tamah ;
Çekiyor prede-i hûn dîde-i insâne tamah ;
Alıyor aklını hırs ile habîsâne tamah ;
Salıyor fitne cihâna, kılıyor cânê tamah ;
Vuruyor şah damara avlayarak neşterini ,
Savurur hem yakarak kardeş-i hâkisterini.

*

Böyle görmüştü melekler bizi tâ yevm-i ezel ;
Bu fesâdın çamurundan yoğurulmuştu temel !
Böyle olmakla onun saffatine yoktu hâlel ;
İnsânın düşmanı sırf kendisidir, tûl-u emel !
Anla “mâlâtâlemûn”un hikem-i bihterini,
Giyip envâr-ı hilâfetle ezel efserini.

*

Bizi mümtâz olarak Hazret-i Hallâk-ı hakîm,
Yaratıp eyledi bezm-i melekûta takdim ;
Bizi mir’ât edinip etti ulûmun tâlim,
Bütün evsâf-ı meâli bulunur bizde amîm,
Açarak ilm-i ilâhının ulu meşherini,
Süsledik biz melekûtun ezelî mimberini.

10 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

*

Babamız Âdem iken hem melekûtta mecût,
Bütün esmâ-ı ilâhi idi onda meşhût ;
İmtihan etmek için devre getirdi mâbut ;
Gaflet etme ! Ara sen sende onun cevherini ;
Halef ol Âdemeki sende Hakayik mevcût
Ara “esrâr-ı Eb”in o ezelî mefharini.

*

Budur insânlığa lâıyk revîş-i hüsn-ü hisâl ;
Bütün ihvâna samîmi olarak söyle makâl ;
Ahdine nârda da sâdık eri bul eyle misâl ;
Feleğin cevrine karşı üzölüp çekme melâl !
Siliver sabrederek mihnet-i dehrin terini !
Korur elbette Hüdâ lûtf ile gerçeklerini !

*

Devre gelmekteki hikmet sebebi derd-ü elem ;
Çekti bak en büyüğün hep o Neb-î Ekrem ;
Yere damlarken izinde o erenlerdeki dem,
Feyzîya sen de katıl kervana, sar bir ehram !
İçmek istersen eğer dâr-ı cenan kevserini,
Eyle taklîd belâlarda cihan serverini !

Âli Feyzî KIZILKEÇİLİ

11 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

- DEDEME -

Daimâ Kur'ân-ı nâtık, ayna olmuş hûlküne ;
Etmedin "mâlik" dururken raġbet sala mülküne ;
Feyz-i ahdin her belâdan kıldı sâlim âlini,
Bir Habîb-i Nûhla girdin "EHL-İ BEYT" in fûlküne.

ULUĞ KIZILKEÇİLİ

Ankara : 11/10/1956

12 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

FATİHA SÛRESİ

(Nazmen meâli)

RAHMÂN ve RAHÎM RABB'imiz ALLAH'ın adıyla
Hamd olsun O ALLAH'a ki âlemlere RAB'dır
RAHMÂN ve RAHÎM Mâlik-i eyyâm-ı hesaptır
Ancak Sana kullluk ederiz abd-i hakîriz
Ancak Sana muhtaç dilenen merd-i fakîriz
Dosdoğru olan yolda "Hidâyet" bize lûtf et
Bir yolda ki hep orda yürür nâil-i nimet
Bir yolda ki yok orda gazap hem de dalâlet

Ankara, 13/5/1958

13 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

- ADEM NÂME -

Ey fakir Hüzni! Al artık gel kalem hem defterin !
En büyük sâkîye ısmarlandı manzûm kevserin !
Yerde Ahmed mürşîdindir, gökte Haydar rehberin !
Git Hızır İlyâs'ı bul, Mûsâ desin bir aferin !
Tûr-u Sinâ'dan kalan "âsâ" ve "taç" Âdemdedir !

*

Naz yeter ! Peyman verip tığlan da ol bir "nâzenin !"
Olmasın hattâ ateşte âteş-i âhın senin !
Doğ Hüdânın rahm-i pâkinden olup tekrâr cenin !
Kalbine vursun o sönmez lem'ası dü ahterin !
Kaldır artık perdeyi, nûr-u siraç Âdemdedir !

22 / 1 / 1948
İSTANBUL

14 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

MUSTAFA HÜZNİ'den "ULUĞ"ı

– Birinci Velâdetnâme –

“Kâf-u Nûn” sırrını tefsir edecek Kur’ansın !

Cism-i Kürsîde bir Arş dersi veren irfansın !

*

Kitabın dışta mecâz içte icâz mahsenidir !

En büyük mûcize “Âdem” buna pürîmansın !

*

“Küntü kenz” sırrını fâş etmede mevcûdiyetin,

Bu sıfatınla onun Zâtına bir ilânsın !

*

“Hâl-i âmâ”yı yıkıp vâcibi izhâr ettin ;

Kuvveden fi’le çıkan bir eser-i imkânsın !

*

Öyle bir zerre imişsin ki cihanlar meknûz ;

Katrenin hacmine sığmış sonu yok ummansın !

*

“Sırrı – Levlâk” ı düşündükçe tefâhur eyle,

Şu hakîr hâke düşen bir zer-i bîpâyansın !

*

Nice âlem mütekâsif duruyor veçhinde,

Züpte-i kevn-ü mekân tesmiyeye şâyansın !

*

Sîretin bulmak için bak nice sûret giydin,

Her sâhifende bin eş’ar okunan dîvansın !

*

Zâhiren şimdi “hubût” eyledin arza, amma,

Sen onun mâyesisin sâhibine akransın !

Âdemnâme 15

*

Ahsen-i sûret giydin, onu mahcûb etme !
“Sıdretel münteha” da tahtı kuran sultansın !

*

Kâinatın sebep-i hilkatısın fahreyle !
Cümle esmâ-ı ilâhî yazılan fermansın !

*

Mıknatıstır ebeveyn, cezbeder eflâka kadar !
Annen Arzdır, pederin gök, ne büyük ihsansın !

*

Kâh eser, kâh müessîr oluruz nevbetle,
Fıtratın tezgâhına sen de bugün hayransın !

*

Hilkatın cümle şüûnunda kemâlat doludur,
Neyi nâkıs görüyorsan o kadar noksansın !

*

“Men aref” künhüne ermek bu seferden gâyen,
HAKK’ın âyînesinin varlığına bürhansın !

*

Akıbet gübre olup gitmemeğe cehdeyle,
Sen ezelle ebede mihver olan bir ânsın !

*

Beşerin ömrü şehaptır sönüyor sür’at ile,
Sen güneş ol ki nûrun ebediyyen yansın !

*

Nefsin idrâk ederek, yârini ağıyardan ayır ;
En çetin harplere sahne olacak meydansın !

*

Bu gazâda sana bir başkası yardım edemez,

16 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Bil ki gönlündeki derde yine sen dermansın !

*

Mârifet doğma değildir ölebilmektir esas !

Öyle bir öl ki bütün hep diriler kıskansın !

*

Ahdine sıdkını göster ederek teslim-i nefis,
RABB'ine bezm-i Elestten verilen peymansın !

*

Cânı cânâna fedâdan çekinen nâmerttir !

Dâvete aşkla icâbet edecek kurbansın !

*

HAKK'a mahrem olanın hakkı şehâdet olmuş !

Bu tevekküldeki ulviyet ile giryansın !

*

Bazı cevherleri ALLAH düşürür hâr eline !

EHL-İ BEYT kadrini takdîr edecek vicdânsın !

*

Ağla dehrin yüzüne son kere kundakta iken,

Asla ric'at ediyorsun ebedî handansın !

*

Şu denî âlemi mektep bilerek dersini al,

Olgun ol ! Zâhiren âlem seni eçhel sansın !

*

Tükürüp geç feleğin tükrüğe değmez yüzüne !

Bırak ol kahpeye sen ehl-i dalâlet kansın !

*

“Fakrû fahrî” sözü düstûr-u esâsiyyendir,

Mâsivâ perdesini çâk ederek üryansın !

*

Âdemnâme 17

Bende benlikten eser kalmadı ifnâ ettin,
Dâimâ gönlümü işgâl edecek mihmansın !

*

Bâdemâ âleme mes'ut kaparım gözlerimi,
Çünkü dünyâda beni anlayacak insânsın !

*

“Mâarefnâke” deyip kat’-ı kelâm eylemeli,
Ne kadar âşikâr olsan o kadar pünhansın !

*

“Mustafa Hüznî ULUĞ” oldu “hubut” târihin,
“El veled sırrı ebih” lâfzına tercümansın !

*

Nefh-i rûh eyleyecek kudreti gösterdin ULUĞ :
Bir cesetken beni ihyâ edebildin cansın !

1 / 12 / 1950
İstanbul

18 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

KÂİRE

Nazmımdaki uslûba kıyâsen,
Geç doğmuş adam sanma beni sen ;
Bir parça nüfûz olsa derûna,
Derdin bu “tevvellüd” ne de erken !

*

Dâim ederim mâlumu ilân,
Tellâl gibiyim bit pazarında !
Âdem Babadan kalma metâim,
Küflenmede tezgâh üzerinde !

Ankara : 1956

19 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

BEŞER ve ÂDEM

Renge renk vermiş iken bîrengiz !
Daha kundakta “Peder” le dengiz !
Bize “Esrar” deseler, bühtandır !
Biz ki “Sır” dan bile esrârengiz !

*

Nakşımız “Nakkaş”ı istidlâle
Perdedir, girmede hâlden hâle ;
Söner ardındaki “Şem’a” bir gün :
Âriyettir “Ay” a nûrdan hâle !

*

İnsân aynen bir odundur ki bu dem,
Yansımasından ona gelmez hiç âdem !
Bil’akis “Nûr”u “Duman”dan ayırıp,
Bir “Beşer” ken olur âhir “Âdem !”

Ankara : 17 / 10 / 1956

20 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

ALLAH ve MECZUP

Bir gün o mukaddes şımarıklık ile taştım,
Bir tekme vurup pergele, kul çevremi aştım !
Meczûp, mütehevvir,
“Yâ RABB’i” dedim “dînimi sevdinse bu rütbe,
Gir Sen de ! Zekât ver ve Oruç tut oku Hutbe !
Rûhun mütenevvir !”
ALLAH dedi : “İSLÂM’ım ! Oruç tuttum ezelden !
İFTAR ederim AYNA olan cümle güzelden !
“Aşk”tır harekâtım !
Rahlem şu FEZÂdır ki beher yıldızı KUR’AN !
“HAYDAR” la şehâdet ederim Zâtıma her an !
“AHMED”se ZEKÂTIM !”

Ankara : 9/6/1959

21 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

FİTRATNÂME

Kâinatta tâ ezelden bir muammâdır döner ;
Ol muammâ künhüne her kim ki âmâdır, döner !
Asl-ı hilkat bir fitildir, sâde Lem'âdır döner !
Katre-i âb içre buz, kar, çığ, buhar bak munceli,
Lâ Nebî İLLÂ MUHAMMED Lâ Velî İLLÂ ÂLİ !

*

Ehadiyetten çıkan “mum” zulmeti nûr eylemiş ;
Can verip emvâta birden nefha-i sûr eylemiş !
“RABB’i erni” söyleyen her sineyi Tûr eylemiş !
Kâh Mûsâveş bayılmış, kâh ayıp olmuş deli !
Lâ Nebî illâ MUHAMMED Lâ Velî illâ ÂLİ !

*

Nuh necîyullah olup bir zümreyi tathîr eder !
Batn-ı meryem içre bak “nefahtün”ü takrîr eder !
Kerbelâda kıssa-ı İsmâil’i tefsîr eder !
Anla kim Kur’an-ı nâtık ! Sez şu rûh-u İncili !
Lâ Nebî İLLÂ MUHAMMED Lâ Velî İLLÂ ÂLİ !

*

“Lâ fetâ” nın sırrının ifhâmıdır bil “Zülfikâr !”
“Allemel esmâ” rümûzu “üscüdû” dan âşikâr !
Bin isim zâhirde amma bir müsemmâ yâdigâr !
“Küllü şey’in hâlik illâ veçhe” nin de te’vili ;
Lâ Nebî İLLÂ MUHAMMED Lâ Velî İLLÂ ÂLİ !

*

Dikkat et HAK beş teni bir baş ile izah eder !
Lâ ve illâda kalırsan hâlini berzâh eder !

22 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Nârı İbrâhîm'e cennet, Nemrud'a düzâh eder !
Kurtulur her bir belâdan kim ki söyler bir "Belî !"
Lâ Nebî İllâ MUHAMMED Lâ Velî illâ ÂLİ !

*

"Din-i Fıtrat" "Eb" ve "Üm" üzre edilmiştir binâ,
Aslını bulmaz isen bil oldun evlâd-ı zinâ !
Böyle nâpâk bir nesepten Rabbenâ ahfizlenâ,
Haykırırken Bismelenin ahiri hem evveli :
Lâ Nebî İllâ MUHAMMED Lâ Velî İllâ ÂLİ !

*

Sen Süleymân-ı zamanken nâr-ü-hâk, âb-u-yele,
Tekne bil dâim vücûdun kaptırıp verme sele !
Ahsen-i takvim bu demdir, bir daha geçmez ele !
Ol sırât-ı münhariften yoktur elbet erzeli ;
Lâ Nebî İllâ MUHAMMED Lâ Velî İllâ ÂLİ !

*

Gülistân-ı Aşka dâhil ol da gül der solmadan ;
Murg-u anka uçmadan, ol "Kâf"a toprak dolmadan,
Ölmeden öl ! Âkıbet "Küntü türâba" olmadan ;
Tut hazır ALLAH uzatmışken sana burda eli !
Lâ Nebî İllâ MUHAMMED Lâ Velî İllâ ÂLİ !

*

Çün o eldir "Mâ rameyte iz rameyte" mazharı ;
Kilk-i takdîrle mücehhez levh-i mahfuz masdarı ;
Dest-i hablullah bu Hüznî kâinatın mefharı !
"El ele el HAKK'a" dermiş HAKK'a ermiş her Velî,
Lâ Nebî İllâ MUHAMMED Lâ Velî İllâ ÂLİ !

*

Lâ ve illâ kalsın ertık, "hatt-ı fâsıl" kalmasın !

Âdemnâme 23

“Çift deniz” bir nokta olsun, “inci” “mercan”
salmasın !

“Fâtımâ benden bedeldir” başka mânâ almasın !

“Lâhmike Lâhmi”yle yek vücûd olur dü sevgili :

Lâ ÂLİ İLLâ MUHAMMED ! Lâ MUHAMMED Lâ ÂLİ !

Edremit : 4 / 4 / 1953

25 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

HACI BEKTÂŞ-I VELÎ'YE !

Murtezâ sırrına ermiş ersin,
Câmiye sığmayacak minbersin !
Seni dönmüş, Hacı olmuş Kâbe !
Kitabın yok ama Peygambersin !

M.H.Uluğ KIZILKEÇİLİ

Ankara :

1957 (ÂDEM NÂME-1960)

27 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Dört şark dilinin şâir-i hakimine dört garp dilinde
Aruzla (Mefailün, feilâtün, mefailün, feilün)yazdığım
rübâi :

MEVLÂNA

Le corps est pour moi une cage et l'âme un olseau ;
(Fransızca)
În un amor para tornar, cielo es mi pais ; (İspanyolca)
La moglie mia e nel sole del cuore che sa (İtalyanca)
When she will be so kind as to give me her (İngilizce)
Death kiss
Par, por, da, by ULUĞ

Ankara : 23 / 1 / 1957 (Âdemnâme-1960)

Türkçesi :

MEVLÂNA

Canım o Zümrüd-ü Anka, kafestir et ve kanım ;
Sema' ibâdet-i aşkım, semâ iken vatanım ;
Eşim o kâlb denen Şemsde türbedâr-ı vücûd,
O kâlb tutulduğu lâhza kıyâm eder şu canım !

Ankara : 1957 (Âdemnâme-1960)

BEYÎT

Aruzla beş dile hâkim olan bulunsa bile,
Benim dilimdeki esrâr nihan o ehl-i dile...

Ankara : 1957 (Âdemnâme-1960)

HİLÂEETNÂME

Muhammet “Üm” de münzîrdir, bunun münkîrî hınzırdır !
ÂLÎ “Ebî – Rübûbiyye, buna “kevser” misâl olmuş ;
Nebî tenzil, Velî te’vile memurken, o “hâdi” nin
“Hilâfet” hakkı gasp olmuş, bütün Kur’an masal olmuş,
O gasıplar mübeşşerdir diye tebşîr-i cennetle,
Bana derlerse isnâdım Hüdâ’ya aynî bühtandır ;
Cevabım : Tanrının lûtfuyla cennet içre sâkinen,
Neden Âdem kovulmuştur o cennetten ki Hüsrandır ?
Bütün dîn çünkü bir “aht”tır, aden mülkündebir tahttır ;
Bozan ilk ahdi bedbahttır, Ömer, Osman, Bekîr olsa !
Hızır Mûsâyı terk eyler dönerse ahd-ü-peymandan,
Kitâbindan Hüdâ sızsa ! Hitabı hep zikîr olsa !
Ölür bir “ümmü-Kur’an” aç, şerîat üzredir Sıddıyk !
“Sayıklar hasta Peygamber” diyen insân olur Fârûk !
Ben-i Ümmiyye nam zulmetle mâlâmâl Zînnureyn !
Acep Şeytan mıdır unvana tek sadık kalan Mahlûk !
ÂLÎ devrinde artık “fiten” baş gösterdi her yandan,
Hidâyetsiz “şerîat”la tefessüh eylemiş ümmet,
Yapıp mızrakta bir perde bütün evrâk-ı Kur’anı,
Hurûç etti şerîattan da İslâm oldu pürzulmet.

*

Eb-u Süfyânın oğlundan tecellî eyleyen İblis,
ÂLÎ’nin veçh-i pâkinde görüp Âdemle ALLAH’ı,
“Türâba secde etmem ben !” dedi nâr-ı kibirinden,
Yemin etmişti çün “Kalû Belî” den hâl için “Şâh”ı.

*

“Fesat” çıkmıştı artık “Arz” da bir “kan dökme” kalmıştı

Âdemnâme 29

Bütün âyetlerin maksûdu zâhir oldu bak bir bir ;
Yezîd minberde son kalmış olan harsı temizlerken,
Bütün “Âl-i MUHAMMED” kanla Kur’an yazdı çek tekbir !

*

Bugün câri olan ahkâm Yezîd’in külliyâtından ;
Mezâhip firkalar ihdâsını menetti çün ALLAH.
“Metîn bir hablı” tuttum ben, bölünmem bölseniz bin kez
!

O “ip” zünnâr iken belde, “Gürûh-u nâci”yim vallah !
Ne “Lâ”yım bil, ne “İllâ”yım ! “Tebrrâ”yım “Tevellâ”yım !
Bugün “meczûb-u Mevlâ”yım, yarın ismim olur “Ermiş” ;
ÂLÎ’ye fazla sevgimden “Şîî” denmekte hakkımda,
Demek Hüznî ! MUHAMMED MUSTAFA ALLAH da “Şîîymiş
!!!”

Ankara : 25 / 1 / 1957

30 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

- BİR Şİİ'NİN MACERASI -

Bir Şî fark etmeden mazhardan zâhir özü,
“Görmediğim ALLAH’a tapmam !” Diyen bir sözü,

*

Aklınca tefsîr edip “—Buldum!” diye bağırdı ;
Hakîkatin kulağı bulduğuna sağırdı.

*

Dedi “Gece açayım ÂLİ’min tâbûtunu,
Göreyim gözlerimle artık şu mâbûdumu !

*

Kapanıp huzurunda kılayım son bir namaz,
O nûra secde eden nâra girse yanamaz !”

*

Kibleye güle güle sıvayarak kolunu,
Seccâdesini alıp tuttu “Meşhed” yolunu.

*

Elde kızıl bir fener, dilinde Şâhın adı,
Gece gündüz yürüdü Gülbengi tekrârladı ;

*

Çölün kızgın güneşi tepesini kavurdu ;
Tabanları patladı, çöktü bütün avurdu ;

*

Yüzünü görse tanımazdı artık karısı ;
Sürünerek Meşhede vardı gece yarısı.

*

Hemen kapanıp yere toprağı öptü yaşla,
Yalıyordu tozları diliyle, gözle, kaşla !

*

Âdemnâme 31

Dedi : “– yolunda senin can versem bie azdı !”

Sonra kabri kırk gece tırnaklarıyla kazdı ;

*

Kırk yıl ihtiyarladı, alını hat hat kırıştı,

O hıçkıran sesine mezar tonu karıştı !

*

Tırnakları sökülmüş, kan içinde elleri,

Terle yıkanırken saçının son telleri,

*

Göründü en nihâyet taptığının sandığı,

İşte orda yattı O ömrünce andığı !

*

Dedi : “– bu heyecanı duymam mahşerde bile !”

Hemen kabre atlayıp elinde fener ile,

*

Tabutunun kapağını titrek bir elle açtı,

Fener söndü, haykırıp bir adım geri kaçtı !

*

Kamaşırken gözleri, bayıldı çekip bir âh...

Yazıyordu zeminde “LÂ İLÂHE İLLÂLLAH !”

*

Kapanırken bedbahtın üstüne tekrâr makber,

Semalar çınlıyordu : “Hüve ALLAHÜ ekber !”

*

Yine RAHMÂN bu kula cennet etti hediye,

HAKK’ı bulamasa da HAKK’ı aradı diye !

Ankara : 16 / 2 / 1960

32 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

- İSMETNÂME -

Soyunup her şeyimizden, kalırız bir etle,
Bir beyaz çarşaf içinden sırtıp ibretle ;

*

Bakarız loşluğa boş boş hareketsiz dilsiz,
Sorarız sırrı tebeddül bu mudur hayretle !

*

Bu mu yokluk diye târîf olunan başka hayât !
Hep hayât varsa neden parçalanır müddetle ?

*

Sanılır sahne-i ömre iniyor son perde,
Perde indikte oyun oynanıyor uzletle !

*

Beni sen nûr-u semâvat diye metheyleyken
Neye tefsir ediyorsun mumu son zulmetle ?

*

Kısacık ömrü cehennem ediyorsun burda,
Sonra tebşîr ediyorsun ebedî cennetle !

*

Bir yudum bâdeyi burnumdan akıtmakta iken,
Kanamam vâdine Kevser denilen işretle !

*

Beni bir dilbere iç çektiriyorsun bir ömür,
Oyalarsın beni Hûrîlerle hep ülfetle !

*

Kur yaparsın bana “sensin o Habîbim” diyerek,
Sana tam cilve yaparken iterek şiddetle,

*

Âdemnâme 33

Atıyorsun beni vuslat yatağından hâke,
Bunu te'lif edemezsin o kadar hürmetle !

*

Beni toprak yaratıp, toz ediyorsun âhir,
Utanır kâdir olan bil bu çeşit kudretle !

*

Kudretullâha dokundun yeter artık Hüznî !
Bora var, gark olacak yelken açan hiddetle !

*

O ateş nefesine cüz'î olmazken hâkim
Külü deşmek diliyorsun ne gülünç cür'etle !

*

Bakarak makbere tek camlı kırık dürbünden,
Bir serâp gördün oğul gerçeği sen gafletle !

*

Önce bir kazma kürek hep görünür istimlâk !
Hikmet aydınlanamaz dışta duran illetle !

*

Sen Onun gökte canından da azîz âşığısın,
Arzda ilân ediyor aşkını son nefretle !

*

Dâima mevtle nikâh tâzeliyor çün ondan,
Ayrı düştün şu hayâtım dediğin iddetle !

*

Nerde olsan sen Onun "İsmet"isin aldanma !
Duvağın şeytana açma, kapa hep iffetle !

Ankara 16 / 11 / 1956

34 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

RUBAİ - 1

İlâhi hamura olmuşsun mâye !
Nefsini idrâk et, ne büyük pâye !
Dünyâ bahanedir, ahret hikâye !
“Âdem” dir hilkattan yegâne gâye !!

İstanbul: 1950

RUBAİ - 2

Sâde fitrat dînidir hak, pek az insân bilmede ;
Başka her bir dîn ve mezhep yalnız evhamdır, göçer !
Olmuşum “Nûn vel Kalem” hiçbir tarikten geçmeden ,
Artık ALLAH’a giden her bir tarîk benden geçer !

Ankara : 1960

RÛBÂÎ - 3

Nereye koşsam alnım çarpar mezar taşıma,
Yeter gördüğüm zulmet, kapat artık Kur’anı !
Geçir kâinatını baştan başa başıma,
Yıkılırken görürüm belki onu kuranı !

Ankara : 1959

RÛBÂÎ - 4

Hâlâ göğse tevcih ediyor destini ümmet !
Her Besmelenin âhiri “– İmdât MUHAMMED !”
Yaklaş bana ol radde ki ey ahmed–i nefsim,
Mahrûm–u şefâat olayım rûz–u kıyâmet !

İstanbul: 1951

35 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

FERYATLAR

Bir ıssız çöl dahî petrol bulup içmiş uyur mahmur ;
Nehir memnun hayâtından gezip oynar çakıllarla ;
Balık pullarla kaplanmış, ağaç yaprakla örtülmüş,
Semâ yıldızla süslenmiş ve ben iğrenç şu kıllarla !

*

Buhar uçmuş, duman çıkmış, bakar eflâka bir Âdem !

*

Bu arzın en ağır tek kitlesi bir ben miyim Ya RAB ?
Sular çağlar, öter kuşlar oturmuş ağlıyor insân,
Bu vahşetgâh senin bahçen ve ben türben miyim Ya RAB?

*

Eğer türben isem ; kandilim olsun neden yoktur ?
Neden bir tek ziyaretçin kapımdan bakmıyor aslâ ?
Eğer rûhum için arkamdan ağlar varsa bir çift göz,
Neden yaşlar sızıp yırtık kefinden akıyor aslâ ?

*

Gezer köşküyle bir hayvân, benim sâbit evim yoktur !
Doğar kürküyle bir sırtlan ve ben çıplak kokar etle !
Evet mahkûmum amma nerde ? Niçin ? Söyle Ey Tanrım !
Kantar zirâ içim hâlâ göğre baktıkça gurbetle...

*

Ağaç mâsûm çiçek açmış, olur ilkah, kalır bâkir !
O cinsî uzvunu tevcîh eder eflâka, ben arza !
Eşekler çiftleşir mevsimde, ben her nefes uyandıkça,
Neden mahkûm benim dünyâya gelmem bir sefil tarza ?

*

Karıncan minyatür Herkül ! Çekirgen zorlu bir atlet !

36 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Bana hepsinden üstün dik duruş etmiş iken ihsan,
Neden eflâka sıçrar bir çekirgen olmasın Âdem ?
Neden yıldızlar sürükler dev karıncan olmasın insân ?

*

Bütün mahlûka yalnız ben emîr tâyin olunmuşken,
Neden benden bu dünyâda ufak mikrop dahî korkmaz ?
Diyorsun “Üfledim Ben Âdeme sırf kendi rûhumdan,”
O Âdem ben değil her hâlde, çün HAK bir nefes kokmaz !

*

Kaburgamdan tutup bir eş yarattın, ben de yaklaştım,
Hemen dünyâya tard ettin beni tenzîl-i rütbeyle ;
Senin indinde bir çarpık kemiklik yoksa mevkîim,
Köpeklerden de âdî bir kulunsam, sen hicab eyle !

*

O cânî kurt dökerken kan bütün gün, hiç hayız görmez !
Karanlık gökte bir leylek bulur yol, pusuladan evlâ !
Bir âdî kargaya hattâ tutup bin yıl ömür verdin !
Halîfen ben miyim yahutta hayvânlar mı Ya Mevlâ ?

*

Doğar bir Şems, batır bir Ay, doğar bir Ay, batır bir
şems,
Gelir bir can, gider bir pîr, bu tekrârdan nedir gâyen ?
Eğer gökte bir dev mum ve ben bir zil ve perdeysem,
Bu tarz izhâr-ı kudretlerle bil artmaz senin pâyen !

*

“Benim en parlak âyînem MUHAMMED MUSTAFA
HAYDAR,
Onun evlâdı mahbûbum, müsâvîdir şu Kur'anla,”
Deyip âhir kesersin aç susuz çöllerde hep tek tek,

Âdemnâme 37

Senin her aynanın şânı temizlenmek midir kanla ?

*

Huzurunda ÂLÎ'yi öldürürler, hiç sesin çıkmaz, !
O gün evden çıkarmazsın, kılıçtan kurtulur "Kâbil !"
Yezîdler hepsi baş olmuş, HÜSEYN düşmüş yatar başsız !
Eğer hep sen isen fâil senin ben abdin olmam bil !

*

Gezerken çarpmadan milyonla yıldız gökte pürâhenk,
Üç insân çarpışıp kan dökmeden geçmez bu âlemden !
Bütün ehl-i olan mahlûkun en vahşîsi insândır !
Eğer maymunsa ceddime bil hayâ eyler sülâlemden !

*

Nedir insânlığın hâli ? Nedir bu fitne deryâsı ?
Eğer eğriyse bir çember, bunun mes'ûlûdür pergel !
Çabuk çık meydana ! Yoksa utancından mı saklandın ?
Eğer mevcût ve kadîrsen, huzurumda hesap ver gel !

*

Hesaplaşmak için bin yıl kıyâmet vakti beklenmez !
Yiğit er, alnı ak başbuğ, kaçıp durmaz çıkar karşı !
Çabuk "Mîzân"ı kur, bir sen bir ben onda tartılsın !
Bana mevdü o âsân yoksa artık bil yıkar Arşı !

*

Vecidden titriyorken, gürleyen bir ses dedi "Gâfil !
Sus artık ! Anla senden başka hiç bir kimse yok evde !
Kimi görmüştü Mîracında Ahmet perde ardında ?
Bütün eflâkı koysan, toz kalır bil "kalb" denen devde !

*

Emânet yerde hattâ gökte yok, kalbindedir ancak !
Sızar kan bak yakıp neşterle içten bir lehim tuttur !

38 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

“Yakındır şah damardan” âyetinden ibret al artık !
Işık bir olmasın yontulsa bak zâtında mevcûttur !

*

Hüdâ zulm eylemez aslâ, liyâkatla hitâb eyler !
Kazan kaynar iken altüst olur yalnız o kepçeyle !
Seçen hayvânca bir dünyâ şikâyet eylemez artık !
Semâdan mum çalan hırsız gezer elbet kelepçeyle !

*

Onun indinde tek Âdem : o ilk yurda dönenlerdir ;
Diğer kullarsa hayvândan da âdî bir ahâlidir !
Hayât ALLAH’a merhundur, olur er geç o istirdât,
Onu sen vâdeden evvel satarsan mevtin âlîdir !

*

Mezar bir sath-ı mâildir, kayar rûh “lâ”dan “illâ”ya !
Meâl-i ömrü tefsîr eyleyen korkunç bir âyettir !
Kapanmış arzın üstünde, açılmış Arş-ı âlâya !
Dışardan bir nihâyettir ! İçerden bir bidâyettir !

Ankara : 15 / 2 / 1960

39 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

KAFİRÂNÂME

Değil ALLAH bunu yapmaz hani bir mest-i müdâm :
En mühim işte bak İblîsi eder istihdam !
Olmadıkça kişi râsih olacak Kur'an ona,
Böyle cerhlerden ibâret koca bir istifham !

*

Adımız nûr-u semâvat, sanımız "levlâke"
Artık ALLAH diye söyleme O kîlûkaldır !
"Lemyelid" hem de "velemyüled" olan biz amma !
Bunu dil anlatamaz çünkü Lisân-ı hâldir !

*

Var iken dest-i kaderde mütevâzin mîzân,
Hayr-u şer, mevt-ü-hayât hepsi serâb-ı çeşman !
Asl-ı hilkatta tekerrür ve taaddüt yoktur,
Bir teselsül ve teceddütten ibâret devrân !

*

Dönüyor câzibe-i aşk ile âlem her an,
Mârifet bulmak onun sâbit olan mihverini ;
Harf-ı Mim dâire-i vahdete olmuş pergâr,
"Bâ" nın alt noktası merkez, çiziyor çemberini !

*

Ne tilâvet, ne şahadet, ne ibâdet bildim !
HAKK'ı inkâr ederek, küfrü hidâyet bildim !
Evvelâ taptığımın Arşını yıktım başına !
Tekrâr inşâ ederek Âdemi mâbet bildim !

İstanbul: 1951

40 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

MAHATMA GANDİ'NİN -AZİZ RÛHUNA-

Son fecri açan Şems olarak başladı amma,
Bir Ley-i cehâlette yanan mum gibi bitti.
“HAKK devleti” kurmak ile gelmişti muvazzaf,
Ba’sındaki maksûduna hicran ile gitti...

*

Hicran, o büyük insâna has ecr-i ilâhi !
Mefkûre, o dâhiye musallat ezelî dert !
Ar, arsızın ağzında tedâvüldeki akçe !
Kalb sikkeyi altın diye sürmekte bugün fert !

*

ALLAH’ını görmüş iken İblîs yine âsî !
Hâlâ daha bak körleri körler yediyorlar !
Dünyâdaki dönmek iken ilk âmil-i zulmet,
Şems battı deyip Hurşide bühtan ediyorlar !

*

Batmaz da O, doğmaz da O, RAHMÂN gibi dâim !
Nûr saçmada lâkin göremezsın kapanırsın ;
Bir altının uğrunda o “Samrî”ye uyup ta,
ALLAH duruyorken bir öküzçün tapırırsın !

*

Duydum sana ölmüş diyor arkandaki emvât,
Dünyâda şu ten kabri kadar var mı ki zahmet !
Hüznî sana “Rahmetli !” diyor haddi aşp ta,
HAK’tan sana gufran ola, senden bize rahmet !

Ankara : 27 / 9 / 1957

41 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

- BİR TERZİ ARKADAŞA -

San'atın çirkini yok, çatma kaşı !
Hep Hüdâdır bağırın her telde !
Makasın elde iken biç kumaşı !
Bir kefenlik kumaşın var elde !

*

Köre dik ! Bekleme şan, böyle töre !
Sen batır iğneni, del şimdi eti !
Yaratan rızkı verir hâle göre,
Köpeğin sâde kemik mâişeti !

*

Terzi oldun diye hiç etme esef,
Makasın bil kalemimden üstün !
Bir isim yapmadan ol burda telef,
Yalınız orda dikilsin büstün !

*

Öyle bir büst ki "Mikel Anj"ı dahî,
Çevirip heykele, kılsın bir put !
Taşta "Mûsâ" yaratan bir dahî,
Kesilip taş, baka kalsın mebhut !

Ankara : 17 / 7 / 1959

42 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

- MEHMETÇİĞİN DÜĞÜNÜ -

‘Kore şehitlerinin ve bütün HAK ve hakikat
mücâhitlerinin azîz rûhlarına’

Mehmetçiğe sen yerde bir iz, gökte remiz de !
Kur’an gibi, bir benzeri yoktur küremizde !

*

Can vermek için cansıza , hep can veren insân !
Kan vermek için kansıza, hep kan veren insân !

*

Mazlûmlara beş kıt’a uzaktan uzanan el !
Yumrukları tâ Arşa değen dev gibi heykel !

*

Bir nârası bin aslanın âvâzını câmî !
Harp meydanı indinde açık bir Ulu Câmî !

*

Abdestle girer meydana tekbir çekerekten,
Yüz kibleye dönmekte vuruldukça yürekten ;

*

Değmiş o alın toprağa, baş secdede kalmış !
Gözler kapanıp vecd ile bir vakfeye dalmış...

*

Mehmetçik ! O tek lâfza sığan koskoca kâmus !
Esrâr-ı Hüdâ ! Ahd-i ezel ! Hücet-i nâmûs !

*

Ağlar vuruyorken O ! İnildenmez ölürken !
Her uzvu şahâdet getirir bak gömülürken !

*

Âdemnâme 43

Göklerdeki son “FÂTMA”sı “YILDIZLI HİLÂL”dir !
Nâmahreme kaş çatması aynıyle “Celâl”dir !

*

Târîh onun imzâsı iken, ismi bulunmaz !
Toprak onun eczâsı iken, cismi bulunmaz !

*

Bir tâc-ı şahâdet onu bekler tepesinde !
ALLAH’a bakar, gözler açık son nefesinde...

*

Başsız yatıyorken bile, başbuğ gibi mağrûr !
Çökmüşse de bir “Kâbe !” Yıkılmışsa da mâmûr !

*

HAKK’ın yere düşmüş uzanan sâye-i pâki !
Bir kan ile “Fürkân” a giren âyet-i bâki !

*

İbrâhim’e “Kurbân” diye gökten inen Oydu !
Tevrât’ta da İncil’de de “Samson” denen Oydu !

*

“Yakub” Ona “Yûsuf” diyerek ağladı durdu !
“Mecnûn” Ona “Leylâ” diyerek çağıladı durdu !

*

“Yûnus” Onu tespîh ile kurtuldu “balık” tan !
“Mûsâ” Onu “Nâr” sandı uzak bir çalılıktan !

*

“Meryem” Onu rüyâda görüp yandı tutuştu !
“İsâ” yı O öpmüştü de “Kundak” ta konuştu !

*

“Refref” Onun Aşkıyla kanat çırpma her an !
“Cebrâil” e meşk etti de inmişti o “Kur’an !”

44 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

*

“–Gâzî ya şehit !” der duyunuz nabzı atarken !
Târifidir “İslâmiyet”in yerde yatarken !

*

“Mîrâc”ı bu ! Mehmetçiğimin el ve ayaksız !
ALLAH’a “Gelin” gitmededir tel ve duvaksız !

*

Tek “İsmet”idir bohçada nâdîde cihâzı !
Can düşmanın “Rahmet”idir HAKK’a niyâzı !

*

Teşyî edilir yerde O gözyaşlı vedâla ;
Gökler açılıp, rûhu geçer mahçup edâla ;

*

Her katta melekler Ona bir fistan örerler,
“– Ey RABB’imizin gözdesi giy sen bunu !” derler ;

*

“Kevser” havuzunda yıkanır kanlı göğüsler ;
On dört gece göz kırpmadan Ay tâcını süsler !

*

Bir tül diye örtündüğü yıldızlı semâdır !
“Yûsuf” kıyamaz bakmağa bambaşka simâdır !

*

Alnında yeşil işlemeli kırmızı çatma,
“Sancak” kuşatır ağlayarak HAZRET-İ FATMA !

*

Binlerce perî tutmadadır hep eteğinden !
Milyonla melek gelmededir hep yedeğinden !

*

Şems, nûrunu tel tel koparıp huzme yapar da,

Konfet diye serper ona dâim bu diyarda !

*

Bir tahta oturmuş ki o taht “Arş-ı Muallâ !”
Bizzat Ona kıymakta nikâh “RABB-İ TAÂLÂ !”

*

Parmağına “alyans”ı takan “Sâhib-i Dîn” dir !
Tebrik eden ilkin Onu “ŞÂHİM HÜSEYİN”dir !

*

Şâhitleri olmuş bütün evlâd-ı Muharrem !
İmzâ ediyor “Defter-i Âmâl”ini, hürrem !

*

Etmekte duâ bir “Ulu Zât”, et Onu tahmin !
Binlerce Nebî cân-ı derûndan diyor âmin !

*

Arş takvimi göstermede hep “Leyle-i Kadr”i !
Vuslat demi, yok nefsinin artık ona gadri !

*

Böyle bir düğün olmadı hiç “Bezm-i Elest”te !
Cebrâil’i, Azrâil’i hep hâlet-i mestte !

*

İsrâfil’i “Sûr” çalmada eflâk “Semâ”da !
“– ALLAH !” Diye sarsılmada yerler de semâ da !

*

Kopmuş küreden, dönmede Mehmetçiği “Kâbe !”
“Kevser” dağıtır ortada binlerce “Sahâbe !”

*

“ALLAH” Onu yapmakta bütün “Mülk”e “Mühürdâr !”
Mûsâ verir “Âsâ”sını, “Zülfikr”ini HAYDAR !

*

46 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Her Elçi gelip sunmada bir armağan eşsiz !
Şemsin kamaşıp gözleri kalmakta güneşsiz !

*

“Âdem” Ona der : “– Ben senin “İsm”in ile evlât,
Yalvarmış idim HAKK’a da etmişti şefâat !”

*

Cennet Ona der : “– Al beni sen mihr-i muaccel !
İtlâk, o muhâl ! Yok sana bir mihr-i müeccel !”

*

Havvâ yaşarır, yoksa da yaş dökmeğe kuvvet !
Âdem Baba ilk görmededir çünkü mürüvvet !

*

Hûrîler okur vecd ile “Kürsî”de ilâhi !
“Hüznî”yi de “Mehmet” gibi mes’ud et ilâhi !

*

Kalkmış mezarından bütün el çırpıda “Ecdât !”
Tavîre mecâl kalmadı imdât ÂLİ ! İmdât !

*

Mehmet ise Ya RAB o ne ? Hıçkırmada sessiz !
Hayrette düşün halkı bakar şimdi nefessiz :

*

ALLAH ki O her bir şeye vâkıftır ezelden,
ALLAH ki güzeldir yüzü bilcümle güzelden,

*

Diz çökmüş Onun öpmeye tam gözbebeğinden !
Der “– Ağlama kurtuldun o dünyâ denen inden !

*

Ben sen gibi bir eş yedi bin yıldır arattım !
Her âlemi yalnız senin uğrunda yarattım !

*

Biz mahremiz artık bana her arzunu söyle !
Yalnız bana mahzûn ve garîp bakma sen öyle !

*

Bir tek şeyi yenmek bana hiç olmadı kâbil,
Benden daha kadîr biri “Sâf gözyaşı” dır bil !

*

Senden daha çok bil beni ağlatmada türben !
RAHMÂN ve RAHÎM ismimi en çok severim ben !

*

Zâtım bile dâhil vereyim hep senin olsun !
İblîs o ganî ismime âmâ saçı yolsun !

*

Tek sen bana gül de o son arzunu söyle !
Artık bana “Aynam” ne olur bakma sen öyle !”

*

Şeytan dona kalmış kekelerken : “Ne garîp hâl !”
Mehmet gözü yaşlı kapanıp secdeye derhâl,

*

Der : “Ey ULU TANRIM !” Yeniden ver bana imkân !
Dünyâya dönüp uğruna tekrâr dökeyim kan !”

*

İsmindeki kudsiyyeti hakkıyla taşır O !
Peygamberin âgûşuna bâkir ulaşır O !

*

Her damla kanı “HAK” diye hep hâke bil aktı !
Onsuz kara târih neyi bilmem yazacaktı !

*

Mehmet ! Uyu sen ! Bizde bugün nevbet-i gurbet !

48 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Ya RAB ! Bize Mehmet gibi can verme nasîb et !

Ankara : 18 / 3 / 1958

49 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

İLÂHÎ ÂŞK

Her şey arar aslını, Mecnûn Leylâ'ya îmâ,
Arı petek peşinde ! Çapkın etek peşinde !
Yanılıp Arz yerine beni öpseydi Semâ
Dudağı kavrulurdu “Ay”ın da “Güneş”in de !

*

Gece akan gözyaşım bir çukura dolaydı,
Bir damla içen balık hemen suya kanardı !
Benim sana ateşim eğer mumda olaydı,
Yanamadan erirdi, erimeden yanardı !

*

Kerbelâ oldu tâciz gönlümün niyâzından,
Hâlâ olmadım şehîd, hicabımdan al kanım !
“LÂ İLÂHE İLLÂLLAH” deyip deyip ağzından,
Kur'anı âyet âyet püsküren bir volkanım !

Ankara : 2 / 2 / 1959

50 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

ESRARENGİZ BİR ADAM

Ne İsâ sîretim vardır, ne Yûsuf sûretim vardır !
Kudurmuş bir köpek ağzında kokmuş bir etim vardır !

*

Gözüm var görmez, âmâdır ! Özüm var bir muammâdır !
Sözüm var sözlüğüm yoktur, nidâlârla mülemmâdır !

*

Ne bir mürşitle tahrîkim ! Ne seyrim var, ne sâlîkim !
Ne insânım ! Ne hayvânım ! Ne mahlûkum ! Ne hâlîkim !

*

Ne bir mezhepte “Pîr” oldum ! Ne sırrı habîr oldum !
Ne bir âyet, ne bir sûre, ne “Kur’ân-ı Kebîr” oldum !

*

O dînî hokkabaz derler ! Ledünnî madrabaz derler !
Haham derler ! Papaz derler ! İmâm derler ! Yobaz derler !

*

Anam bilmez “Babam” kimdir ! Babam bilmez “Anam” kimdir !

Ne evlâdım, ne evlâtlık ! Bu meşrû piç “Adam” kimdir !

*

Ne mâzim var ezel densin ! Ne âtim var ebet densin !
Ne mîlâdım, ne bir mevtim, ne bir ömrüm, nöbet densin !

*

Doğarsam yüz beşik almaz ! Ölürsem bin mezar salmaz !
Kıyâm etsem o İsrâfil’de “Sûr” üfler mecâl kalmaz !

Âdemnâme 51

*

Ne cüz'îyim ' Ne küllîyim ! Ne hîçîyim ! Ne hestîyim !
Ne hüşyârım ! Ne mestîyim ! Ne bir "Bezm-i Elestî"yim !

*

Ne rûhum, âsumânîyim ! Ne nefsim, bir "enânî"yim !
Ne Ahmet, "Men reânî"yim ! Ne Süfyânım, Zebânîyim !

*

Ne dünyâya nikâhlandım ! Ne ukbâya silâhlandım !
Ne bir İnsan, ne bir Şeytan, ne bir RAHMAN ilâhlandım !

*

Ne Adem misli âlîyim ! Ne İblîs misli vâliyim !
Cehennemden de Cennetten de Âraftan da hâlîyim !

*

Ne Kâbem var, gidip dönsem ! Ne yârim var, tutup
sevsem !
Ne Mecnûnum ! Ne Leylâyım ! Ne dehrîyim ! Ne bir
sersem !

*

Ne Şeytânım, kusûrîyim ! Ne RAHMÂN'ım, ne zuhûrîyim !
Ne nârîyim ! Ne nûrîyim ! Ne gılmânım ! Ne hûrîyim !

*

Ne alkışlanacak âhım var ! Ne tartılacak günâhım var !
Ne bir üstüm, ne bir altım, ne sağ sol bir cenâhım var !

*

Göge geçsem de âdîyim ! Yere geçsem de "Hâdî"yim !
Mezardan kahkaham çınlar ! Ne Hüznîyim, ne şâdîyim !
Ne "Mehdî" beklerim çıksın ! Ne meşgûlüm kıyâmetle !
Ne "Deccal"la alâkam var ! Ne muknîyim "Kerâmet"le !

*

52 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Ne bir “Mâbud”a baş eğdim ! Ne havfım var gâzabından !
Yegâne taptığım “Vîcdân !” Ve tek korkum azâbından !

Ankara : 19 / 3 / 1959

53 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

SEVGİLİ ANNECİĞİME

Haricî cepheme sen hep bakarak,
Bana dersin “ULUĞ” alnın kırıışık !”
Bu karanlıkta seçilmez o yazı,
Okunur HAK ona vurdukta ışık !

*

Bakma mahzûn ağaran saçlarıma,
Güneşin doğduğu yerler ağarır !
Çekecek olsan eğer bir telini,
Ya “Enel HAK !” Ya “Enel aşk !” Bağırır !

*

Bana dersin “Yat oğul, söktü şafak !”
Ne kadar âh... Sesin içli, yanık ;
Uyuyorken beşerin hepsi şu an,
Çok mudur bir kulu olsun uyanık !

*

Bakarak yaş dolu loş gözlerime,
Çekme iç ! Olsa da onlar fersiz !
Sen onun tersini gördün Anne !
İçi ben seyrederim bil, dışı siz !

*

Deme “Gençsin, daha çok vaktin var,
Dinle bir parça büyük tecrübesi !”
Kamerî vakt ile “Şems”den doğanın,
Arzda kundakta Hüdâdır ebesi !

*

Sayma ağzımda duran lokmaları,
Yakışır tüy gibi olmak bir ere ;

54 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Ayağım arza basar bak hâlâ,
Olmayım fazla ağırlık şu yere !

*

Deme “– baston taşıyorsun artık”
Vermez “Âsâ” o Hüdâ her erine !
Sürünürken sürümüz, biz gökten
Silkeleriz “Kur’an”ı yaprak yerine !

*

Bakma serhoş gibi rakkas kaleme,
Duramaz doğru o, titrerken elim !
Yazarak kan dolu birkaç mısra,
Rûhları titretebilmek emelim !

*

Ciğerim kof, kireç örtmezse ne gam !
Kıştan evvel hasat ettim ekini !
Teni ben öyle derin deldim ki,
Kâinat dolduramaz bir tekini !

*

Çekiyorken aralanmış çenemi,
Düşmesin yaş o sararmış yüzüme ;
Güneş altında yanan her salkım,
Öyle bir renk verir âhir üzümüne !

*

“Analık hakkı için dinle beni !”
Deyip and içme sakın, çekme melâl !
Ölmeden kurtaramazsam beşeri,
Bana aslâ sütünü etme helâl !

Ankara : 24 / 7 / 1959

55 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

BİR MECZUBUN VASIYETNÂMESİ

Bir şehit misli çıkarken rûhum,
Öyle Azrâil'i sarsar kabzım,
Sağır eyler o kulaklarını bütün,
Gökte bir gonk gibi çarpan nabzım !

*

Su döküp, gaslime kalkışmayınız,
O su bir volkanı hiç söndüremez !
Sarsanız zırh ile patlar kefenim !
“Arş”ı üç arşın olan bez düremez !

*

Kılmayın nâşımın üstünde namaz !
Çevirip Kibleye düşmüş başımı,
Beni bir ömr yakan ALLAH ateşi,
Eritir belki musâlla taşını !

*

Hoca sordukta “– Nasıldır bu adam ?”
Deyiniz “– Kevser içer, ayyaştı !
Tanrının ağlar iken hâlimize,
Yere damlattığı nûrdan yaştı !”

*

Uyuyor sanmayınız uykusuzu,
Onu yatmış görerek tâbutta !
Uzanan gölgesidir arzda o an !
Dinelen kendisidir Mâbutta !

*

Takılın hep bana n'olur lâf atın,

56 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Kabre sırtlarda olurken akınım !
Susmayın “– Hiç duymaz !” dense bile,
O zaman ben size sizden yakınım !

*

Servi altında, tutup boş kovamı
Sarkıtın iple o dipsiz kuyuya !
Örtünüz üstünü mermerle sıkı,
Haşre dek bir su görüp hep uyuya !

*

Hoca talkın verecek olsa kovun !
Olmayım âleti câhil hevesin !
Kâtilim olsa dahî affederim !
Sâde şartım bana “Ölmüş !” Demesin !

*

Taşımın üstüne yazılsın şöyle :
“Burda terk etti Uluğ dünyâyı,
Şimdi tâbîr ediyor göz kapalı,
Göz açık gördüğü son rüyâyı !”

*

Çekerim sanma azap kabrimde,
O değirmen ezemez ince unu !
Külü aslâ yakamaz hiçbir ateş !
Ama rastlarsa kül eyler odunu !

*

Toprak altında derim “– Ey kurtlar !
Geliniz gözlerimi hep oyunuz !
Istırap seyrederek ben doydum !
Şimdi bir parça da sizler doyunuz !

*

Kemirin cildimi, diş diş kazıyın !
Sıyırın topladığım murdar eti !
Mağrur insânlara ibret olarak,
Bırakın sâdece bir iskeleti !”

*

Gece ben doğrularak tâbutta,
Göge mahzûn açarım mendilimi,
“EHL-İ BEYT aşkına ya RABB’i derim,
Nûr verip yak şu sönen kandilimi !

*

Kurtar arkamdaki kör yolcuları,
Yolları düşmeden evvel buraya ;
Beni yak bin sene tek her birini,
O Hâbîbin gibi sok sen şuraya !

*

Ne bu topraktaki feryâd-ü-figân !
Kemiğim ürperiyor dinlerken !
Uyku tutmaz beni dört bir tarafım,
Hıçkırıklar ile hep inlerken !

*

Söndür artık ta şu müthiş ateşi,
Marsıgı at yeniden dünyâya !”
Bunu derken koca bir Nokta görüp,
Dalarım bir göz açık rüyâya !

*

Bir Cumâ... Tam ayın on dördünde,
Çalınır “Sûr” gelir âzâm vecde !
Yayarak kabrime yırtık kefeni,
Ederim kendime dimdik secde !

58 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

*

Saf olur cümle melek arkamda,
Ben huşû içre yıkarken rûhu ;
Dört yanım kible kesilmiş bağırır,
Her selâm verdiğim an Hû.. ! Hû..! Hû..!

*

Namazım bittiği an “Beş dilber”
Ve Dedem şevkle girerler koluma !
Adım attıkça genişler ufku !
Çıkarım gökte o sonsuz yoluma !

*

Duyarım Bezm-i Elestin sazını,
Gelir artık küreler raksıma dar !
ALLAH ! ALLAH ! diye haykırdıkça,
Ses verir nârama gök Arşa kadar !

*

Oynayıp top gibi yıldızları hep,
Şemse tedris ederim san’atımı !
Şimşeği kamçı yapıp, Sâhibime
Sürerim dört nala artık atımı !

*

En nihâyet varırım bir sınıra,
Ne O ervah ne de bir âh.. kalır !
Perdeyi döndüğüm an, ardında,
Sâde bir tek Ulu ALLAH kalır !

*

Ben o yokluk denilen varlıkta,
Küreler kaynak edip bağlarken ;
Görürüm sizleri dolmuş bir eve

Bana mevlût okuyup ađlarken !

*

Bana ölmüş diyerek ağlamayın,
Her bir ırmak akar âhir denize ;
Ağlamak şart ise bir mevtâya,
Ağlayın mendil açıp kendinize !

*

Ödeyin ücreti ev sâhibine,
Göçmeden yerlere vîran eviniz !
Bir saray bulmak için ahrette,
Kimi sevmiş ise “Mîmar” seviniz !

*

Beni ermiş sanarak mum adayıp,
Asmayın kabrime bir bez ve fener ;
Olur ALLAH ! Diye bir âh çekerim,
Tutuşur bez ! Mum erir ! Şavkı söner !

*

Gelmeyin “Yâsin” için baş ucuma !
Başı taş olmuşu irşâd ediniz !
Okuyup Fâtîha ten kabrinize,
Muzdarip rûhumu siz şâd ediniz !

*

Naklolurken mezarım başka yere,
Bulunur bil ne kemik orda ne kan !
Sâde her zerresi ALLAH bağırır,
Bir “Türab” hâline gelmiş Kur’an !

Ankara : 16 / 2 / 1960

60 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

-İHLAS SURESİ-

“Nazmen Meâli”

De “O ALLAH ! O Birdir !
Gayr-i muhtaç ve Kebirdir !
Ne Doğurmuş ! Ne de Doğmuş !
Hiç onun Dengi de yokmuş !”

M. H. ULUĞ KIZILKEÇİLİ
Türkiye Büyük Millet Meclisi Mütercimi

ÂDEMNÂME

Kılmayın nâşımın üstünde namaz,
Çevirip Kib'eye düşmüş başımı,
Beni bir ömr yakan Allah ateşi,
Eritir belki musallâ taşımı!

ANKARA — 1960

Manzûm ULUGNÂME külliyyatının pek yakında neşredilecek ciltleri (karşısında fiyatı olanlar çıkmıştır) :

- 1 — Âdemnâme (Hak ve hakikat manzûmeleri) Fiyatı 4 Lira.
- 2 — Hıçkırıklar (Aşk şiirleri, en lirik eserim)
- 3 — Après Olympe (Yabancı dillerde yazdığım tasavvufî şiirler).
- 4 — Arştan Sonra (Après Olympe adlı eserimin türkçeye manzûm tercümesi, «Victor Hugo»ya ithaf).
- 5 — İlâhî Mütehabât (Dünyâ hakikat edebiyatından arûz ve heceyle manzûm tercümelerim).
- 6 — Kıyâmetnâme (Doğum, ölüm, cennet, cehennem, haşır ve neşir sırlarını açıklayan uzun bir manzûme).
- 7 — Bir Meczûbun terevne-i hâlî (Mahrem Yogîzm hayatını anlatan uzun bir manzûme).
- 8 — Bir Meczûbun Rûyası (Yirminci asrın en esrarengiz tasavvufî hicviyesi, bir tek uzun manzûme).
- 9 — Miracnâme (Yirmi sekizinci senesi devriyem gecesi vâkı mirâcından mülhem asrın en büyük semâvî tebliği).
- 10 — Kur'an ve Mervan (Her dindeki yobazlara, irşad edici hicivler).
- 11 — Kalkkahalar (İçtimai ikz edici şiirler).
- 12 — Le Recueil d'un visionnaire (Bazı manzûmelerimin tarafından fransızcaya nazmen tercümeleri).
- 13 — Mahremnâme «Uluğnâme»nin nesren tefsiri; Dünyânın bütün mukaddes kiteplarının şifrelerinin «Cabalistique, psychique physiologique ve astrologique» dört anahtarla çözülmesi).

Dedem Ali Feyzullah Kızılkeçili'nin yakında neşredeceğim eserleri

- 1 — Feyznâme (Çok derin tasavvuf manzûmeleri).
- 2 — İrfan yolu (Bir manzûmesinin tarafından nesren tefsiri).
- 3 — Sevgi Kaynakları (Hz. Muhammet ve evlâdû ayâlî hakkındaki bütün âyet ve hadisler; arapçadan tercüme bir eser).

Bütün bu eserler için müracaat adresi : Uluğ Kızılkeçili Cebeci Caddesi 44/4 Ankara. (Ödemeli gönderilir ve başlıca kitapçılarda bulunur.)

Fiyatı : 4 Lira.